

тексте статті Лесі Українки. Говориться також о существовании определенной связи между порывом души к сверхчеловеческому идеалу, «ins Blau», с музыкальной сферой.

Ключевые слова: музыка, симфония, ins Blau, гармония, душа, «Писатели-русини на Буковине», «Valse melancolique», «Звучные струны».

Shchukina Iryna. Lesia Ukrainka about Melodious Nessinworks of Olha Kobylianska: Genesis and Semantic Content. The article contains the characteristic of musical features of Olha Kobylianska's stories, described in article of Lesia Ukrainka "Writer-Ruthenians in Bukovina". It also shows examples of connections in biographies and works of writers, with focus on musical parallels. The article focuses on parallel creation of novelette "Valse melancolique" of Olha Kobylianska and essay "Loud strings" of Lesia Ukrainka, where music became the "canvas" of a literary work and the means to implement original form of autobiography – formation of a soul. On this basis traced genesis of rare mental and artistic harmony that led to the emergence and certain semantic content of Lesia Ukrainka's philosophical reasons. It also contains particular interpretation of the concepts of "symphony" and "symphonic" in terms of musical genre features and the incorrect interpreting in the context to article of Lesia Ukrainka. It is also about the existence of a specific connection between the aspirations of the soul to super human ideal, "ins Blau", with the musical sphere.

Key words: music, symphony, ins Blau, harmony, soul, "Writer-Ruthenians in Bukovina" ("Pysateli-rusyny Bukovyny"), "Valse melancolique", "Loud Strings" ("Golosi Struny").

УДК 821.161.2(438)-1.09

Віктор Яручик

ВІДТВОРЕННЯ ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ПОЕЗІЇ ТА ПУБЛІЦИСТИЦІ ОСТАПА ЛАПСЬКОГО

Статтю присвячено проблемі висвітлення постаті видатної української письменниці Лесі Українки в художньому й публіцистичному доробку Остапа Лапського. Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка ніколи не бував на материковій Україні, проте все своє життя присвятив служінню українському слову. Серед україномовних авторів у Польщі саме Лапський звертався до творчості найбільшої кількості письменників з України. Леся Українка та її багата поетична, драматична й прозова спадщина стала стимулом для створення кількох провідних творів Остапа Лапського. Найбільше йому

імпонувала мудрість, вираженість та нестандартність мислення Лесі Українки. Завдяки добрій обізнаності з її художнім та науковим доробком митець із Варшави зумів створити власні оригінальні мотиви, образи, сюжети, які ґрунтуються на неомодерних зразках Лесиного слова.

Ключові слова: поезія, творчість, літературно-критичний аналіз, україномовна література, автопрезентація, образи, символи, сюжети.

Нинішнє дослідження є спробою визначити особливості творення художньої літератури на україномовному ґрунті. Зокрема, ми характеризуємо вплив творчого доробку й постаті Лесі Українки на одного з найбільш відомих україномовних творців у Польщі – Остапа Лапського. Тема ця недосліджена, тому наша розвідка одна з перших.

Мета статті – схарактеризувати творчість Остапа Лапського крізь призму використання в ній постаті Лесі Українки та її поезії, прози, драматургії. Літературно-критичний аналіз творчого доробку Лесі Українки в Польщі, а також розгляд Лесиних мотивів у літературі, яка творилася по той бік Бугу, має свою традицію й сягає середини минулого століття. Перша публікація, присвячена літературній рецепції творчості Лесі Українки, що її написала Марія Деркач, називалася «Леся Українка і польська література» [6, с. 298].

Пізніше до проблеми дослідження лесезнавчих студій зверталися Мар'ян Юрковський, Флоріан Неуважний, Степан Козак, котрі виголосили наукові доповіді на засіданні Комітету слов'янознавства у Варшаві [12, с. 359]. Ґрунтовним дослідженням обраної теми є праця Ростислава Радишевського «Творчість Лесі Українки в Польщі», видана ще 1984 р. [5]. Із сучасних досліджень варто виокремити статтю української дослідниці Валентини Соболев із Варшави «Наукова та перекладацька рецепція Лесі Українки в Польщі» [6]. Щоправда, жодної наукової розвідки, у якій би аналізувалися мотиви творчої спадщини Лесі Українки в україномовній художній літературі, створеній у другій половині ХХ – початку ХХІ ст. в Польщі, досі немає.

У поодиноких працях автори торкалися використання лесезнавчих проблем у доробку Ольги Петик, Якова Гудемчука, Остапа Лапського, Євгена Самохваленка, однак тема так і не була розкрита. Дослідники зверталися до розгляду літературного дискурсу україномовної літератури в післявоєнний період, а згадки про роль Лесі Українки та її творів у становленні літературного процесу у згаданих

вище авторів Польщі мав епізодичний характер. Зокрема, до таких розвідок нині можемо зарахувати праці Ярослава Грицьковяна «Розвиток літератури українського населення в післявоєнній Польщі» [1], Миколи Зимомрі «Поезія Якова Гудемчука – суголосна добі» [2]. Тому в нашій статті ми спробуємо вперше розглянути проблему відтворення постаті видатної волинянки в художньому доробку україномовних літераторів у Польщі в післявоєнний період.

Серед найяскравіших явищ української літератури, твореної в Польщі після Другої світової війни, вирізняється творчість Остапа Лапського, котрого вважають «патріархом» серед місцевих авторів.

Остап Лапський жив та працював у Варшаві і відомий як поет, перекладач та літературознавець. Народився 7 липня 1926 р. в селянській сім'ї в Гуцьках біля Кобриня на Берестейщині (українське Полісся). Випускник Варшавського університету. Працював викладачем на кафедрі української філології та редактором польського радіо. Писав польською та українською мовами. Автор підручників з української мови. Літературний дебют Лапського припадає на другу половину 50-х років, час народження україномовного варшавського видання «Наше слово», у якому він став ініціатором і першим редактором «Літературної сторінки», сам виступив як автор. Лапський активно друкувався в «Нашому слові», «Нашій культурі», «Українському календарі», альманахах «Гомін», «Дукля», «Прапор», а також у часописах «Жовтень», «Слідами пам'яті», «Зерна», «Сучасність», «Над Бугом і Нарвою», «Берестейський край», «Підляські повідомлення», «Życie Literackie», «Magazyn Literacki», «Lithuania», «Arkadia», «Вісник Закерзоння», «Літературний провулок». Твори поета вміщено в книгах Ф. Неуважного й Й. Плесняровича «Антологія української поезії» та Т. Карабовича «По тій стороні дощу». Свідченням високого письменницького визнання Остапа Лапського є перше серед українців за кордоном присудження йому Національної премії України імені Тараса Шевченка в 2007 р. Помер Остап Лапський 20 жовтня 2012 р. у Варшаві.

Художній доробок поета матеріалізувався в чотирьох рукописних книжках «Я йшов», «Моє самовизначення», «Про череп'я» та «Rozczerni biela». Через брак коштів вдалося видати поки що три збірки письменника: «Мій почитачу» (2000) [3], «Себе: розшукую?!» (2003), «Обабіч істини?!» (2003) [4].

Остап Лапський звертався у своїй творчості до постатей багатьох світових письменників, художників, історичних та політичних діячів. У зв'язку з тим, що він багато перекладав з польської мови, то на його творчу манеру наклали свій відбиток багато польських авторів. Слід згадати таких відомих митців, як Юліуш Словацький, Ципріан Норвід, Юліан Тувім, Антоні Слонімський, Владислав Броневський, Леопольд Стафф, Ярослав Івашкевич, Єжи Герасимович, Тадеуш Ружевич, Мечислав Бучкувна, Тадеуш Куб'як, Мар'ян Залуцький, Анна Каменська.

Серед українських письменників, котрі вплинули на творчість митця, – Тарас Шевченко, Григорій Сковорода, Панас Мирний, Леонід Глібов, Яків Гоголев, Степан Руданський, Григорій Квітка-Основ'яненко, Іван Нечуй-Левицький, Степан Васильченко, Гнат Хоткевич, Павло Чубинський, Євген Плужник, Юрій Яновський, Олександр Довженко, Євген Маланюк, Андрій Малишко, Володимир Сосюра, Іван Волошин, Михайло Стельмах, Максим Рильський, Павло Тичина, Дмитро Павличко, Василь Стус, Іван Драч, Іван Світличний, Євген Сверстюк, Іван Дзюба та ін. Та чи не найбільший вплив на поетичний та публіцистичний доробок Остапа Лапського мала творчість Лесі Українки. Важливо, що митець використовував не тільки імена зазначених вище українських митців, а й цитати з їхніх творів, імена героїв, мотиви та образи.

Часте звернення до українських письменників у творчості Остапа Лапського можемо пояснити не лише доброю обізнаністю з вітчизняною літературою, а й пошуком оригінальних мотивів, образів, сюжетів, щоб, увібравши їх, витворити своє, неповторне. Недаремно в одному з інтерв'ю письменник так схарактеризував своїх кумирів у літературі: «Насамперед я підлягав народним, ліричним впливам. Ще захоплювався творами Васильченка, Нечуя-Левицького, Панаса Мирного. Найкращим прозаїком для мене був Квітка-Основ'яненко. Серед поетів – це Шевченко, Маланюк. Згодом – Бажан, Рильський» [11, с. 124].

Хоч Остап Лапський і не згадав серед своїх кумирів Лесі Українки, проте після Тараса Шевченка саме її постаті приділена найбільша увага в поезіях та публіцистичних виступах митця.

Найчастіше Леся Українка згадується в поезіях Остапа Лапського екзистенційного характеру, у яких він звертається до своїх читачів та українців на материковій Україні:

З Варшави настанова

*Подекуди наслідуючи дух,
його рухоритм у Лесі Ук!*

А в хащах земніх і у день
між людей заблудитися легко,
з великого шляху
зійти і піти путівцем,
як до нації допустимо
скрізь повсякденну безликість.

Нехай нас не манять
зусібч ідейні подачки,
близькі і віддалені цілі,
ці імпортні умоєструктури!

Нам братися з нетрів
до себе, до себе, миряни,
упасти бодай, аби ще
з непідробним лицем!

Всіх тутешніх живих ще,
наша Матінко, кличемо,
гей, за обличчя
побитися з долею,
сон пропаде
і причина безликости!

*Зумисне
для «Підляських повідомлень»
і їх Читача! [З, с. 71].*

Остап Лапський був надзвичайно вразливою людиною, котра тонко відчувала кожне слово, особливо на свою адресу. Часта критика незрозумілості творів письменника з боку окремих читачів робила його нещасним, однак ще й загартовувала, змушувала вдосконалюватися, творчо прогресувати та експериментувати. Недаремно зброєю для своєї боротьби зі світом письменник, як і Леся Українка, обирає слово. Проте й жалкує, що воно «не твердая криця». Узявши епіграфом до свого твору слова Лесиного вірша, Остап Лапський розпо-

відає чому обрав у сучасному, часто безжалісному для людини, світі роль печерного провідника, бо тільки так може служити Небу та Україні:

Про плюралізм

*Слово, чому ти
не твердая криця?
з Лесі*

Понадсучасся чоловіче,
у печері тільки нині
ти безпечним можеш бути
тут, слугуючи як Небу,
так і Україні, ба,
печерного провідника
на жаль: печерника
не чутиме юрба!

*17 жовтня минулого року
під впливом чергового
ворожого телефончика [110, с. 71].*

Остап Лапський дуже скрупульозно ставився до мови власних творів. Оскільки сам був автором кількох підручників з української мови, одними з найцінніших книжок у своєму житті називав словники, тож кожне підібране у творах слово відігравало важливу роль. Недаремно мова поезій О. Лапського в зрілий період творчості стає дедалі густішою. Часто пунктуаційні знаки стають зайвими, оскільки майже після кожної фрази можна сміливо ставити знаки питання й оклику.

Поезія Лапського ставить сотні запитань і водночас дає відповіді на них. Щоб віднайти їх, читачеві щораз частіше треба заглиблюватися у внутрішню структуру вірша, намагатися прочитувати те, що заховане в міжрядді строф та фраз. Для цього потрібно розуміти енергетику, метафізику мови поета.

Цікава постмодерна поема, що її О. Лапський написав верлібром і присвятив обом його «родичкам Світлані Китаєвській (берестейській письменниці. – В. Я.) і Берестейщині» під назвою «А тижнів зо три вже...»:

*Сором мовчки
гинути й страждати,
маючи в руках
хоч заржавілий меч,
цю крицю, Лесі слово,
рідну мову,
що по закутках,
яка в кутку покутує:
ось родичі, завіт,
завіття звідси вам туди моє! [3, с. 206].*

Це своєрідний заповіт наступним поколінням від письменника – берегти рідну мову, яку часто доводилося зберігати «по закутках». Важливо, що берегинею рідної мови для Остапа Лапського є Леся Українка, а її слово-криця слугує більшою зброєю, ніж «іржавий меч».

У цьому обширному творі наскрізними є не тільки мотиви мови, захисту рідної землі, а й малої батьківщини, яку майбутній поет залишив ще маленьким хлопчиком разом із батьками назавжди, однак проніс велику теплоту і щемливу до гіркого болю втрату найголовнішого в його житті – «Берестейщину свою».

У розгорнутій поемі-пересторозі своїм «родичам» поет також закликає:

*помолись за ще
недобудовану Соборну,
бо така недосліпленим
судилась, бач, дорога:
раз із Богом,
раз без Бога [3, с. 213].*

Відірваність Остапа Лапського від великої батьківщини – України – можна порівняти із численними відлученнями Лесі Українки, у зв'язку із хворобою майже всього життя, від рідної її серцю Волині. Недаремно можемо у творчості обох митців спостерігати за подібними мотивами, образами, де часто присутні туга, безвихідь, сум, руїна тощо:

*Про моє життя,
мою вигнання вдачу,
догадаєшся, земляче,
разу: нашттовхнувшись на мене?! [4, с. 39].*

Читаємо в Остапа Лапського, а в Лесі Українки знаходимо той же мінорний настрій, хоча й висловлений він зовсім іншими словами в поезії, створеній у далекому від рідної сторони Криму, звідки вона хоче помандрувати додому бодай у думках:

*Коли втомлюся я життям щоденним,
Щоденним лихом, що навколо бачу,
Тоді я думку шлю в світа далекі,
Блукає погляд мій в країні мрії [8, с. 17].*

Майже кожен твір із першої виданої збірки О. Лапського «Мій почитачу» завершується чи починається екзистенційними прозовими переживаннями автора, що нагадують публіцистичні замальовки. Поема «А тижнів зо три вже...» теж містить згадку про Лесю Українку й цитату з її твору «Товарищі на спомин»:

«Перша половина вересня 1997. Варшава. О, сором мовчки гинути й страждати, як маєш у руках хоч заржавілий меч, – це живцем з Лесі Українки, а вислів Берестейської поетеси, Світлани Китаєвської, про те, що “у нас скрізь покутує мова”, послужив мені до пересхоплення проблеми. Щотижневій газеті “Берестейській край” альманашним шляхом шлю велике спасибі за прихильне до ізгоя ставлення» [3, с. 215].

Сила духу відважної Лесі Українки недаремно стає прикладом для Остапа Лапського в його образній системі віршування, оскільки її заклики, зокрема з поезії, написаної 1896 р., «Товарищі на спомин», близькі письменнику. Не можна коритися, коли в руках є бодай «заіржавілий меч», а слід дати відсіч ворогу:

*О, сором мовчки гинути й страждати,
Як маєш у руках хоч заржавілий меч.
Ні, краще ворогу на одсіч дати,
Та так, щоб голова злетіла з плеч! [9].*

Знову декларативним зверненням звучать слова, звернені до «молодих» читачів із акцентацією уваги на словах-зброї Лесі Українки та Тараса Шевченка. Саме завдяки українській літературі і творам наших геніїв формувалися, «обтесувалися» в молоді роки україномовні літератори за межами материкової України.

Лесиним обтесані*Молодим: неначе?!*

У вашу молодість
не вірю: я не знав
її такої?!

Був у нас
Непереможний потяг
i до кріса злого скрику,
i до: слова злої зброї?!

Словом Лесиним,
Тараса словом
україномовно ми:
були обтесані?! [4, с. 133].

Не тільки поетичні рядки Лесі Українки були матеріалом, який стимулював Остапа Лапського до написання власних творів. За найбільшим прозовим твором видатної волинської письменниці «Жаль», який сама авторка називала великим оповіданням, було створено вірш «Кріпливий сон». Причому лише одна фраза з прози Лесі Українки «Заснувши, Софія потопала у золотих снах» [7, с. 45] лягла в основу перефразованого епіграфу до твору:

Кріпливий сон

*Заснувши, поет потопав
у золотих снах!*

За Лесею

Я сповз
на край Нацкручі
й чую,
що у прірву кану,
як заворушусь:
хоч трохи!
А проте,
Надія жевріє
І:
Рятівна рука приходить!
Не ніяковіючи,
Спаситель висловивсь:

Остап у нас такий!
І птах задумався,
Невже моя
Життєва мить
Колись спажне: палахкотітиме?! [3, с. 162].

Велике оповідання Лесі Українки «Жаль» не належить до кращих її творів, навіть за словами самої авторки. Цитування перефразованого речення О. Лапським саме з цього твору доводить, що він був добре знайомий з усім творчим доробком видатної письменниці, а для використання брав не те, що було популярним у вітчизняній літературі, а те, що зворушувало його самого, викликало емоції, переживання.

У цьому невеликому дослідженні ми тільки порушили тему використання творчого доробку Лесі Українки в багатій спадщині одного з найвідоміших україномовних письменників у Польщі Остапа Лапського. Сподіваємося, що ця розвідка стане стимулом для пошуків текстологів, оскільки в доробку Остапа Лапського є багато творів, які досі чекають на вдумливого й уважного дослідника. Поезія та публіцистика автора вважається складною для сприймання, бо ґрунтується на численних цитатах із творів не тільки художніх, а й філософських, психологічних. Отож, щоб зрозуміти авторське послання, треба знати, звідки взяті образи, символи, сюжети і що саме вони можуть значити в цьому випадку. Якщо додати ще й численні авторські експерименти митця (незаїжджені метафори, неологізми, складні синтаксичні конструкції), то можемо зробити висновок, що саме традиції й новаторські пошуки є секретом успіху одного з найбільш загадкових письменників – лауреатів Шевченківської премії – Остапа Лапського.

Джерела та література

1. Грицковян Я. Розвиток літератури українського населення в післявоєнній Польщі / Я. Грицковян // Наближені до України : антологія сучасної української літератури, твореної у Польщі / упоряд. В. Яручик. – Луцьк : ПВД «Твердиня», 2012. – С. 268–279.
2. Зимомря М. Поезія Якова Гудемчука – суголосна добі / М. Зимомря // Наближені до України : антологія сучасної української літератури, твореної у Польщі / упоряд. В. Яручик. – Луцьк : ПВД «Твердиня», 2012. – С. 290–300.
3. Лапський О. Мій почитачу / О. Лапський // Мій почитачу. – Варшава : Укр. архів, 2000. – 224 с.

4. Лапський О. Обабіч: істини?! / О. Лапський // Обабіч: істини?! – Варшава : Укр. архів, 2003. – 224 с.
5. Радишевський Р. Творчість Лесі Українки в Польщі / Р. Радишевський // Леся Українка : публікації, статті, дослідження. – К. : Наук. думка, 1984. – С. 183–184.
6. Соболев В. Наукова та перекладацька рецепція Лесі Українки в Польщі / В. Соболев // Леся Українка і сучасність : зб. наук. пр. – Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2010. – Т. 6. – С. 297–314.
7. Українка Леся. Жаль / Леся Українка // Українка Леся. Зібрання творів. У 12 т. Т. 7. – К. : Наук. думка, 1976. – С. 39–101.
8. Українка Леся. Кримські спогади : вірші, поеми, проза, листи / Леся Українка. – Сімферополь : Таврія, 1986. – 304 с.
9. Українка Леся. Товарищі на спомин [Електронний ресурс] / Леся Українка. – Режим доступу : <http://onlyart.org.ua/ukrainian-poets/lesya-ukrayinka/lesya-ukrayinka-tovaryshtsi-na-spomyn/>
10. Яручик В. Наближені до України : антологія сучасної української літератури, твореної у Польщі / упоряд. В. Яручик. – Луцьк : ПВД «Твердиня», 2012. – 376 с.
11. Яручик В. Розмова з літератором: сучасна українська художня творчість в іменах / В. Яручик. – Луцьк : ПВД «Твердиня», 2015. – 232 с.
12. Jakóbiec M. *Łesia Ukrainka i polska literatura romantyczna* / M. Jakóbiec // *Slavia Orientalis*. – 1971. – Nr 4. – S. 355–407.

References

1. Hrytskovian, Ya. 2012. “Rozvytok literatury ukrainskoho naselennia v pisliavoiennii Polshchi” [The development of literature Ukrainian population in postwar Poland. In *Nablyzheni do Ukrainy: Antolohiia suchasnoi ukrainskoi literatury, tvorenoi u Polshchi*, edited by V. Yaruchyuk, 268–279. Lutsk: Tverdynia (in Ukrainian).
2. Zymomria, M. 2012. “Poeziia Yakova Hudemchuka – suholosna dobi” [Poetry Yakiv Hudemchuk – in unison with the times] In *Nablyzheni do Ukrainy: Antolohiia suchasnoi ukrainskoi literatury, tvorenoi u Polshchi*, edited by V. Yaruchyuk, 290–300. – Lutsk : Tverdynia (in Ukrainian).
3. Lapskyi, O. 2000. *Mii pochytachu* [My dear reader]. Varshava: Ukrainskyi arkhiv (in Ukrainian).
4. Lapskyi, O. 2003. *Obabich: istyny?!* [On both sides: the truth ?!]. Varshava: Ukrainskyi arkhiv (in Ukrainian).
5. Radyshevskyi, R. 1984. “Tvorchist Lesi Ukrainky v Polshchi” [Creation of Lesya Ukrainka is in Poland]. *Lesia Ukrainka: publikatsii, statti, doslidzhennia*, 183–184. Kyiv: Naukova dumka (in Ukrainian).
6. Sobol, V. 2010. “Naukova ta perekladatska retseptsiiia Lesi Ukrainky v Polshchi” [A scientific and of translating reception of Lesya Ukrainka is in Poland]. *Lesia Ukrainka i suchasnist*, 6: 297–314. Lutsk: Volynskyi natsionalnyi universytet imeni Lesi Ukrayinky (in Ukrainian).
7. Ukrainka, Lesia. 1976. “Zhal” [It is pitiful]. *Zibrannia tvoriv u 12 tomakh*, edited by Lesia Ukrainka, 7: 39–101. Kyiv: Naukova dumka (in Ukrainian).

8. Ukrainka, Lesia. 1986. *Krymski spohady: Virshi, poemy, proza, lysty* [Crimean memoirs: poems, prose, letters]. Simferopol: Tavriia (in Ukrainian).
9. Ukrainka, Lesia. "Tovaryshti na spomyn" [Friend in memory]. <http://onlyart.org.ua/ukrainian-poets/lesya-ukrayinka/lesya-ukrayinka-tovaryshti-na-spomyn/>
10. Yaruchyк, V., ed. 2012. *Nablyzheni do Ukrainy: Antolohiya suchasnoi ukrain-skoi literatury, tvorenoi u Polshchi* [Near Ukraine: An Anthology of modern Ukrainian literature, wrought in Poland]. Lutsk: Tverdynia (in Ukrainian).
11. Yaruchyк, V. 2015. *Rozmova z literatorom: Suchasna ukrainska khudozhnia tvorchist v imenakh* [A talk is with the man of letters: Modern Ukrainian artistic creation is in the names]. Lutsk: Tverdynia (in Ukrainian).
12. Jakóbiec, M. 1971. "Łesia Ukrainka i polska literatura romantyczna" [Lesia Ukrainka and Polish romantic literature]. *Slavia Orientalis*, 4: 355–407.

Яручик Виктор. Воспроизведение творчества Леси Украинки в поэзии и публицистике Остапа Лапского. Статья посвящена проблеме освещения образа выдающейся украинской писательницы Леси Украинки в художественном и публицистическом творчестве Остапа Лапского. Лауреат Национальной премии Украины имени Тараса Шевченко никогда не был на материковой Украине, однако всю свою жизнь посвятил служению украинскому слову. Среди украиноязычных авторов в Польше именно Лапский обращался к творчеству наибольшего количества писателей из Украины. Леся Украинка и ее богатое поэтическое, драматическое и прозаическое наследие стали стимулом для создания нескольких главных произведений Остапа Лапского. Больше всего ему импонировала мудрость, взвешенность и нестандартность мышления Леси Украинки. Благодаря хорошему знанию ее художественного и научного наследия писатель из Варшавы сумел создать собственные оригинальные мотивы, образы, сюжеты, основанные на неомодерных образцах слова Леси.

Ключевые слова: поэзия, творчество, литературно-критический анализ, украиноязычная литература, автопрезентация, образы, символы, сюжеты.

Yaruchyк Viktor. A Recreation of Creation of Lesia Ukrainka is in a Poetry and Publicism of Ostap Lapskyi. The article is devoted the problem of illumination of figure of the greatest Ukrainian authoress Lesia Ukrainka in artistic and publicism works of Ostap Lapskyi. A laureate of Taras Shevchenko National Prize never was on mainland Ukraine, however right through life devoted service the Ukrainian word. Among Ukrainian-language authors in Poland exactly Lapskyi spoke to creation of most of writers from Ukraine. Lesia Ukrainka and it rich poetic, dramatic and prosaic works became a stimulus for creation of a few leading works of Ostap Lapskyi. Most impressed wisdom, self-weighted and unstandardness of thought of Lesia Ukrainka him. Due to good knowledge from her artistic and by a scientific inheritance an artist from Warsaw managed to create own original reasons, offenses, subjects which are based on the neomodernikh standards of Lesia of word.

Key words: poetry, creation, Ukrainian-language literature, autopresentation, offenses, characters, subjects.

Стаття надійшла до редакції 10.10.2016 р.